

Levél a Hatvannégy Vármegye Ifjúsági Mozgalom tagjaihoz*

Kedves Fiatalok!

A média mostanában sokat foglalkozott veletek, összehordott tücsköt-bogarat. Egyes politikusok farkast kiáltottak, megriadtak „szélsőséges” magatartásotok miatt, féltették Szerbia integritását. Már-már betiltatták volna szervezeteteket.

Nem a háborús bűnösökkel foglalkoznak, nem a gazdasági bűnözőkkel, nem a nyakunkra telepített ingyenélőkkel, nem a naponta reánk telepedő szegénységgel...

Milyen politikai erő élteti azt a pártot, amelyik épp fiataljainktól félti a térséget, és a tisztességben megöszült honvédkatonáktól? Istenem, sülyedhetünk-e még mélyebbre?

Ugye, emlékeztek, mit üzent II. János Pál pápa? „Ne féljete!” Fogadjátok meg ti is. Merítsetek erőt történelmünből és építsetek jövőt. Gondoljatok az 1848-as márciusi ifjakra vagy 56-ra, amikor a fiatalok a szovjet tankokkal kellett, hogy felvegyék a harcot, mégsem féltek. Bátran szembenéztek a halállal, mert tudták, hogy a magyar szabadságért teszik. Amikor Márton Áront, a nagy erdélyi püspököt megfosztották szabadságától, és nem tudott többé véreivel találkozni, akkor sem adta fel. Szenvedését ajánlotta fel nemzetéért.

Ti szabadok vagytok, tehetségesek és tetre készek. Kell-e több, hogy szolgálhassátok a nemzetet? Menjete hát és hirdessétek az igét. Mondjátok el társaitoknak, hogy magyarnak lenni a legnagyobb adomány és ez sok mindenre kötelez. Mondjátok el nekik, hogy szégyen nem ismerni a himnusz szövegét, még ha az iskolában nem is tanítják, szégyen nem felvállalni nemzeti jelképeinket, szimbólumainkat és szégyen tisztességtelenül bántani velük.

Kapcsoljátok be minél több magyar fiatal munkátokba, értessétek meg velük, hogy nélkülük nem lehet közös a jövő. Nyújtsatok kezet nemzettársaitoknak, hogy érezék: ti jók vagytok, tiszták és jót akartok. Akik pedig elfordulnak, merjete velük szemben magyarnak lenni. Mondjátok el nekik, hogy ti fájó szívvel emlékeztek minden június negyedikén a trianoni igazságtalan döntésre és De-

ák Ferenc szavait sosem feleditek: „...mert amit erő és hatalom elvesz, azt idő s kedvező szerencse ismét visszaadhatják, de miről a nemzet önmaga lemondott, annak visszaszerzése mindig nehéz s mindig kétséges”.

Mondjátok el anyaországi testvéreinknek, hogy a nemzetárulást az Isten soha meg nem bocsátja, és a kettős állampolgársággal nem a kenyérüket akarjuk. Mondjátok el nekik is, akik a vörös csillag jegyében élvezik hitvány életüket, hogy ne hazudják tovább a múltat és ne mérgezzék tovább a jelent. A jövőt meg pláne ne akarják saját képükre formálni, mert azt nem adjátok! A jövő a tiétek! Csak olyaná válhat, amilyenné ti, fiatalok formáljátok. A tudást senki el nem veheti tőletek, de ti sokat adhattok általa. És még azt is mondjátok el nekik, hogyha ők a döggkeselyűt szeretik is, azért a turul a miénk, el a kezekkel tőle! Attila és az Árpádok dísze volt, IV. Béla és Mátyás címere, a magyarság hadi jelvénye. Jó fejünk felett tudni védő szárnyait.

És mondjátok meg a köztársasági elnöknek is, hogy mi szeretjük a magyar zászlót, és ha másért nem, hát ezért merje ő is kitenni az új év első napján - meg a többin is.

Nem szaporítom tovább a szót, tudjátok ti fiatalok, mi a dolgotok.

Kell, hogy érezzétek: sokan vagyunk veletek, ha segítségre van szükségetek, csak szóljatok.

Végezetül jól véssétek emlékezetetekbe Wass Albert szavait és adjátok tovább!

„Igazad van Gertrúd, koldusok ezek a hegyek itten, s a népem nem olyan okos és jámbor, mint a tied, de makrancos, vad, fékezhetetlen. S én mégsem hagyhatom el őket, mert ha koldusok is, de az én hegyeim, s ha százszorta gonoszabb: az én népem lenne akkor is. Hun! S ezért drága nekem valamennyi, s közöttük a legutolsót, a legocsmányabbat sem adnám oda tíz idegen bölcsért.”

Ha mertek így gondolkodni, a lakosságot ti fogjátok nemzetté emelni és az országból hazát varázsolhattok.

Úgy legyen!

* E levél teljes egészében nem tért bele a Magyar Szó Közös Íróasztalunk c. rovatába.